

[Aksel Larsen.]

af anskaffelsessummen på ca. 5.400 kr., hvilket med det nuværende kursniveau svarer til en forøgelse på ca. 500 kr. pr. år i huslejen. Samtidig har grundprisernes stigning en anden og måske endnu alvorligere virkning, idet de alvorligt truer med at forrykke hele indkomst- og formuefordelingen. 3 milliarder kr. om året repræsenterer en vældig indkomstflytning — betydelig mere, end staten samlet overflytter ved sin skatte- og socialpolitik. Hvorfor skal denne indkomstoverflytning, som ikke har nogen samfundsgavnlig virkning, uhindret fortsætte? "

Bladet skriver videre:

„Vi savner i dag den jordpolitik, der først og fremmest kunne have sikret tilstrækkeligt med byggemodne grunde til en rimelig pris til det byggeri, specielt af boliger, som alle landets politiske partier så enstemmigt bekendte sig til under valgkampen. Regeringen lovede også dengang et nyt udspil i jordpolitikken. Det er endnu ikke kommet, selv om vi stærkt nærmer os 2 års dagen for det første forslag. Vi tror, at befolkningen havde været tjent med, at forslagene dengang var blevet gennemført.“

Det tror jeg også; det er jeg overbevist om. Men regeringen har desværre suppleret sin passivitet her med en aktivitet, som yderligere bidrager til indkomstoverflytning, idet den har givet efter for krav fra den borgerlige opposition og medvirket til afskaffelse af grundstigningsskylden. Jeg benytter lejligheden til at opfordre regeringen til at genfremsætte jordlovene af 1963. At de blev forkastet ved folkeafstemningen, fratager ikke regeringen retten til at genfremsætte dem, slet ikke da vi siden dengang har haft et folketingsvalg. Man må da gå ud fra, at der stadig er et flertal i folketinget for jordlovenes gennemførelse, og det vil ikke anden gang kunne lykkes demagogerne med plakatkampagnen om den grimme hånd over den lille mands lille hus at vildføre befolkningen til at afgive stemme til gunst for grundspekulanter og til skade for såvel lejere som for manden med det lille hus.

Det helt rigtige ville være derudover at få en lovgivning, som giver kommunerne ret og pligt til på meget lang sigt at er-

hverve jord, der kan blive brug for til byggeri og byudvidelse, eventuelt ved ekspropriation og i hvert fald på vilkår, så priserne holdes nede på et rimeligt niveau. Fik vi en sådan ordning, skulle kommunerne naturligvis ikke fristes til selv at tjene på jorden og altså begå grundspekulation, og de skulle ikke kunne sælge byggegrundene, hvilket ville betyde igen at give dem fri til spekulation. Grundene skulle stilles til rådighed for bygherrer på jordrentevilkår, så ejendomsretten blev hos det offentlige. I øvrigt efterlyser jeg igen et regeringsinitiativ til at lade priskontrollen omfatte også grundpriser. Her er jo sket større pristigninger end for nogen anden vare.

Den væsentligste årsag til byggeomkostningernes og dermed huslejens stigning er imidlertid den kostbare finansiering. Hvor man for 7-8 år siden kunne opnå lån i kredit- og hypotekforeninger til 4-4½ pct. i rente, mens obligationskurserne lå omkring 90, må man for lån, der optages nu, svare 6-7 pct. i rente, og til gengæld er kursen nede i nærheden af 70. For 3. prioritet, ydet gennem realkreditinstitutterne, er renten endnu højere. De høje rentesatser og de lave kurser bevirker i forening, at det reelle renteniveau til finansiering af boliger er på vej op mod 10 procent. I Statstidende for 9. februar i år har jeg fundet den oplysning, at man for januar måned 1965 måtte regne med følgende rentesatser: for 1. prioritet 8,20 pct., for 2. prioritet 8,50 pct. og for 3. prioritet 9,20 pct. Det er forståeligt, at bladet Boligen, udgivet af Foreningen af almenyttige Boligselskaber i sin ledende artikel i nummeret for marts måned skriver:

„I dag — fem måneder efter valget — finder dansk byggeri sig i et økonomisk kvælertag, som er uden sidestykke i landets historie. Obligationsmarkedet er næsten brudt sammen, og kun et spinkelt trådned — sat ud af Nationalbanken — har hidtil hindret et totalt sammenbrud. Siden midten af februar sidste år er obligationskurserne faldet fra uge til uge, således at den faktiske rentebyrde for lån til boligbyggeriet i dag ligger på ca. 10 pct. — og forude skimtes intet lys. Fortsætter dette kurskræd ret meget længere, vil renten løse boligspørgsmålet. Den tunge rentebyrde kombineret